

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 8 marca 2022 r., Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie o sygn. akt II C 286/21 z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce komandytowej w (...) przeciwko pozwanemu Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W., o zapłatę:

1. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.414,04 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 lutego 2021 r. do dnia zapłaty;
2. oddalił powództwo w pozostałej części;
3. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.117 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;
4. zwrócił, tytułem niewykorzystanej zaliczki, z środków Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi na rzecz pozwanego kwotę 220,04 zł, zaksięgowaną pod poz. 500070240612.

Apelację od powyższego orzeczenia złożył powód zaskarżając wyrok w części, tj. w zakresie punktu 1. wyroku w części zasądzonej na rzecz powoda kwotę 338,25 zł tytułem kosztów sporządzenia prywatnej wyceny naprawy pojazdu oraz w zakresie punktu 3. rozstrzygającego o kosztach postępowania.

Skarżący wydanemu orzeczeniu zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz uczynienie jej dowolną, co w konsekwencji doprowadziło do wadliwego uznania, że powód udowodnił zasadność poniesienia kosztów sporządzenia kalkulacji naprawy, pomimo tego, że ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że nie istniała konieczność wykonania tejże kalkulacji,
2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 361 § 1 w zw. z art. 8241 k.c. poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda świadczenia pieniężnego niepozostającego w adekwatny związku przyczynowym ze szkodą i przyznanie odszkodowania w kwocie 338,25 zł tytułem poniesionych przez powoda wydatków związanych z wykonaniem kalkulacji kosztów naprawy pojazdu marki H. o nr rej. (...).

W związku z tak postawionymi zarzutami skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w zaskarżonej części oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

Powód, w odpowiedzi na apelację wniesioną przez pozwanego, wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego podlegała oddaleniu, jako bezzasadna.

Zdaniem Sądu Okręgowego, wyrok Sądu Rejonowego w zaskarżonej części jest prawidłowy. Podniesione przez apelującego zarzuty nie zasługują na uwzględnienie. Sąd Okręgowy podziela zarówno ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i przyjmuje je, jako własne, jak i dokonaną ocenę prawną.

Przede wszystkim podniesiony przez skarżącego zarzut sprzeczności istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, tj. zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. jest bezzasadny. Zarzut naruszenia przepisu art. 233 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie w wypadku wykazania, że ocena materiału dowodowego jest rażąco

wadliwa, czy w sposób oczywisty błędna, dokonana z przekroczeniem granic swobodnego przekonania sędziowskiego, wyznaczonych w tym przepisie. Sąd drugiej instancji ocenia bowiem legalność oceny dokonanej przez Sąd I instancji, czyli bada czy zostały zachowane kryteria określone w art. 233 § 1 k.p.c.. Należy zatem mieć na uwadze, że – co do zasady – Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, dokonując wyboru określonych środków dowodowych. Jeżeli z danego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych (por. przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2001 r., I CKN 1072/99, Prok. i Pr. 2001 r., Nr 5, poz. 33, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2000 r., I CKN 1114/99, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, OSNC 2000 r., nr 7-8, poz. 139).

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy opierając się na całokształcie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach, uznał, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny i ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. W szczególności należy wskazać, że poniesienie przez powoda wydatku w kwocie 338,25 zł w związku ze sporządzeniem prywatnej było uzasadnione. Dysponowanie przez poszkodowanego prywatną ekspertyzą uzasadniającą żądania szkodowe, zgodną z właściwą metodologią, pozwala mu nie tylko na weryfikację kalkulacji przedstawionej przez ubezpieczyciela (również zresztą nieopartej na dopuszczonym przez sąd dowodzie z opinii biegłego), ale też umożliwia zaprezentowanie argumentacji popartej profesjonalną wiedzą, stwarzając sposobność jej przeanalizowania także przez zakład ubezpieczeń, w celu podjęcia negocjacji ugodowych, bez potrzeby postępowania sądowego.

W orzecznictwie nie jest kwestionowana zasadność korzystania przez poszkodowanego z wiedzy specjalnej już na etapie przedsądowym. Przeciwny pogląd byłby nieracjonalny, a jego przyjęcie wymuszałoby na podmiocie zamierzającym wystąpić z roszczeniem odszkodowawczym, aby określał swoje żądania w sposób dowolny, nieweryfikowalny, co mogłoby prowadzić do przegrania procesu przez powoda. Praktyka sądowa wskazuje, że często oszacowanie szkody wynikające z fachowej ekspertyzy wykonanej przed wszczęciem procesu sądowego okazuje się bliższe końcowego wyniku sprawy niż wyliczenie ubezpieczyciela, notabene niniejsza sprawa wspiera to spostrzeżenie. W uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2019 r., III CZP 99/18, OSNC 2020/2/13, stwierdzono, że poszkodowanemu oraz cesjonariuszowi roszczeń odszkodowawczych z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot kosztów tzw. prywatnej opinii (ekspertyzy) rzeczoznawcy, jeżeli jej sporządzenie było niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania. Zlecenie takiej opinii osobie trzeciej pozostaje w normalnym związku przyczynowym - w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. - z wypadkiem komunikacyjnym, a koszt ekspertyzy wchodzi w określony w art. 361 § 2 k.c. zakres szkody objętej należnym odszkodowaniem od ubezpieczonego i tym samym od ubezpieczyciela - o ile w stanie faktycznym sprawy, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności, powierzenie wykonania ekspertyzy, jak i jej koszt były celowe, konieczne, racjonalne oraz wystarczająco uzasadnione z punktu widzenia skutecznej realizacji roszczenia odszkodowawczego.

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego nie ma wątpliwości, że poniesienie przez powoda wydatku w związku ze sporządzeniem prywatnej należało uznać za uzasadnione. Jak wcześniej wyjaśniono, posłużenie się prywatną kalkulacją przed wszczęciem procesu było konieczne dla ustalenia rozmiaru szkody.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację pozwanego, jako całkowicie bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy rozstrzygnął w punkcie 2. w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 2) oraz § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokatów z

dnia 22 października 2015 r. (Dz. U. 2015 r. poz. 1800 ze zm.) zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 137 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w apelacji.